

על מה אנחנו מדברים כשאנחנו מדברים על סוריה.

מאת רועי מליח רשף

טלי – (34)

דפנה – (34)

בדרום העיר.

שפת חנייה ריקה. טלי עומדת קופאת מקור. מופיעים אורות עליה. היא שקועה בנייד שלה ומדי פעם מביטה לצדדים.

דפנה: החניה תפוסה. אני מצטערת. (לעצמה) נו, כבר טלי, איפה את?

טלי מופיעה, היא הולכת מוזר.

דפנה: איפה נעלמת, אני כבר הייתי צריכה להדוף שלוש מכוניות.

טלי: לא נתנו לי להשתמש בשירותים.

דפנה: מה זאת אומרת?

טלי: ביקשתי להשתמש בשירותים והם אמרו לי שזה רק ללקוחות. (פאזזה) הם סימסו לך?

דפנה: אלי?

טלי: נגמרה לי הבטריה, אז נתתי להם את הטלפון שלך.

דפנה: לא. הם לא סימסו.

מופיעים שוב אורות. טלי ודפנה מסמנות שהחניה תפוסה.

טלי: החניה תפוסה. (פאזזה) כן מה שאתה שומע. תפוסה כן. יאללה סע, סע --

דפנה: מה את עושה?

טלי: מה?

דפנה: זה מה שחסר לי שעוד מישהו ייצא עלינו פה.

טלי: קר לי.

דפנה: תקפצי במקום.

טלי: מה?

דפנה: תקפצי במקום זה יחמם אותך. זה מה שעוזר לי.

טלי: מה ככה?

טלי מתחילה לקפוץ.

דפנה: כן רק יותר מהר.

דפנה מצטרפת. הן קופצות יחד.

טלי: זה עושה לי יותר פיפי.

טלי מפסיקה.

דפנה: בואי, בואי, אני אחמם אותך.

דפנה משפשפת את טלי ומחממת אותה.

טלי: אוי זה טוב, זה טוב

דפנה: גברים אמיתיים לא היו נותנים לנשים לקפוא מקור בחוץ.

טלי: תביאי את הטלפון.

דפנה נותנת לטלי את הנייד שלה.

דפנה: תשאלני אותם מה קורה?

טלי: (מסמסת.) מה נראה לך שאני עושה?

דפנה: (בלחש) יש פה אריתראים.

טלי מקבלת תשובה מהירה.

טלי: נו, באמת.

דפנה: מה?

טלי: הם עוצרים לקנות אלכוהול.

דפנה: עכשיו?

טלי: כן.

דפנה: הם יודעים שאנחנו שומרות להם חניה?

טלי: אני אכתוב להם.

פאזה.

דפנה: תראי מרוב שהם שחורים כמעט ולא רואים אותם בחושך.

טלי מסמסת.

טלי: חמש דקות הם כאן.

דפנה: מה שאומר עשר דקות מינימום.

פאזה.

טלי: אז מה? אני ראית שאת וניר נכנסתם לשיחה. — קולחת.

דפנה: כן.

טלי: הוא חמוד למות.

- דפנה: כן.
- טלי: מה כן, למות אני אומרת. אמרתי לך שאם עידו אומר שיש לו מישהו להכיר לך -- אז זה שווה את זה.
- דפנה: כן.
- טלי: דפנה... -- אני רואה על הפנים שלך שהוא מצא חן בעיניך.
- דפנה: נו, אני עוד לא מכירה אותו.
- טלי: לא צריך להכיר בנאדם כדי לראות אם יש כימיה או לא. תסמכי עלי.
- דפנה: אני צריכה לדעת על בן אדם לפני שאני ... את יודעת.
- טלי: מה?
- דפנה: את יודעת...
- טלי: לא אני לא יודעת.
- דפנה: אני צריכה להכיר בן אדם לפני שאני -- מתמסרת.
- טלי: מתמסרת?
- דפנה: כן נו - מתמסרת - כמוך.
- טלי: אני מתמסרת -
- דפנה: בואי נגיד שיש לך נטייה להתמסרות.
- טלי: את אומרת שאני שרמוטה.
- דפנה: מה, לא, לא. לא שרמוטה - אלא יותר ... טוב, זה סוג של שרמוטה רק פחות... איך להגיד את זה -- נו טלי...
- טלי: לא, לא, אם יש לך ביקורת אני אשמח לשמוע אותה.
- דפנה: אני לא --

- טלי: אני מקשיבה.
- דפנה: אתם שכבתם בדייט הראשון שלכם.
- טלי: כי הייתה כימיה.
- דפנה: אתם הכרתם בטינדר.
- טלי: טינדר היא אפליקציה נפלאה שחוסכת זמן ומבוכה לאנושות כולה. הזמנים השתנו, דפנה וייק אפ.
- דפנה: אני לא יודעת. אני אולי אולד סקול אבל אני עדיין חושבת שצריך להכיר בן אדם לפני שנכנסים איתו למיטה.
- טלי: וזה ששוחחתם כמעט שעתיים לא הספיק לך להכיר בן אדם?
- דפנה: אני לא יודעת, אני לא מרגישה שאני – מכירה אותו. אני יודעת עליו עובדות. אבל אני לא יודעת מי הוא באמת... אני יודעת שהוא קצין בצבא, אני יודעת שהוא רוצה לפתוח חברת היי טק, אני יודעת --
- טלי: דפנה, סטופ.
- דפנה: מה?
- טלי: סטופ.
- דפנה: מה קרה.
- טלי: אני הולכת לתת משהו ואני לא רוצה שתביני את זה לא נכון אוקי?
- דפנה: אוקי –
- טלי מוציאה קונדום מהתיק שלי.**
- דפנה: מה זה?
- טלי: מסטיק ענבים. – זה קונדום, מה נראה לך?
- טלי: אני רוצה שתכניסי את זה לתיק שלך,

דפנה: לא.

טלי: ג'אסט אין קייס

דפנה: לא.

פאווה. טלי עומדת עם הקונדום ביד. הן מסתכלות אחת על השנייה. דפנה מבויישת לוקחת את הקונדום. טלי מתחילה לשיר "tonight gonna be a good night" של Black eyed pees צלצל סמס קוטע אותן

טלי: הם סימסו. הם סימסו! תני לי את הטלפון!

טלי חוטפת את הנייד של דפנה.

טלי: הם באם פם.

טלי: שואלים מה אנחנו רוצות.

דפנה: שהם יבואו כבר.

טלי: מה אנחנו רוצות לשתות...

דפנה: ג'ין וטוניק.

טלי: **(כותבת להם)** וודקה ראשן. **(טלי רוקדת את ריקוד הפיפי.)** יש לך טישו?

דפנה: כן בטח **(נותנת לה.)**

טלי: את ממש סופר פארם מהלך על שתיים.

דפנה: **(עושה סימן של הצופים)** תמיד להיות מוכנה.

טלי ממשיכה את ריקוד הפיפי.

דפנה: לאן את הולכת?

טלי: עשות פיפי.

דפנה: איפה?

טלי: ליד הפחים.

- דפנה: השתגעת? את לא הולכת להשתין שם.
- טלי: תרגעי.
- דפנה: **(בלחש. מצביעה לכיוון)** מה עם האריתראים...
- טלי: הם לא יעשו לך כלום. **(נותנת לה את הטלפון)** ואם עידו וניר מסמסים אז תעני.
- דפנה: אל תשאירי אותי לבד, טלי --
- טלי: אני מאמינה בך.
- דפנה: את מאמינה בי?
- טלי: אני מאמינה בך.
- דפנה: אוקי, אוקי.
- טלי: ודפנה?
- דפנה: מה?
- טלי: מה שלא יהיה תשמרי על החניה.
- דפנה: תזהרי מעכברושים.
- טלי נעלמת לעשות פיפי.**
- טלי: **(מבחוץ)** אימאלה...אימאלה!!
- דפנה: טלי --!?
- טלי: **(מבחוץ)** סתם, סתם!
- דפנה: תמותי זונה.
- טלי: **(מבחוץ)** כלבה.
- דפנה: אימא שלך כלבה.

טלי: (מבחוץ) גם נכון.

פאזזה. דפנה נשאר לבד. היא בחששות, קר לה. והיא לא ממש מוצאת את עצמה. היא מוציאה את הנייד שלה. ומסתכלת בו. היא מסתכלת לצדדים וכותבת.

דפנה: ניר אבידן.

היא מגוללת בפייסבוק. ונעצרת על משהו. היא מזדזעת.

דפנה: טלי... טלי...

טלי: מה?

דפנה: טלי!

טלי חוזרת בהירות מנסה לסדר את הבגדים שלה כמעט נופלת.

טלי: מה קרה? מה קרה?

דפנה: תראי.

דפנה דוחפת לטלי את הנייד לפנים.

טלי: אוי נו, אני חשבתי שתקפו אותך או משהו.

דפנה: את מוכנה להסתכל?

טלי מסתכלת על הטלפון

טלי: בשביל זה צעקת כמו משוגעת, כדי לראות מה קורה בסוריה!?

דפנה: תקראי מה כתוב בפוסט.

טלי: "עושים לנו את העבודה השחורה."

דפנה: את קולטת? תראי של מי הפרופיל.

טלי: ניר אבידן.

דפנה: ותראי מי עשה לו לייק?

- טלי: עידו.
- דפנה: עידו.
- טלי: ... חמוד של אימא. וואו! ניר לא נראה כמו בפרופיל שלו.
- דפנה: מה אכפת לך איך הוא נראה עכשיו, את קולטת מה הוא כתב!?
- טלי: כן, שהוא שמח שערבים הוא הורגים ערבים. (טלי לוקחת את הפלאפון.) אה וואו תראי יש פה תמונה שלו בלי חולצה.
- דפנה: תחזירי לי את הטלפון.
- טלי: תקלטי את הקוביות.
- דפנה: טלי —
- טלי: מה זה? הם בבניאס, זה הבניאס נכון?
- דפנה: תחזירי לי את הטלפון!
- דפנה חוטפת את הנייד מטלי.**
- טלי: אוקי וואו, נסחפת ממש עכשיו.
- דפנה לוחצת על אפליקציה.**
- טלי: מה את עושה?
- דפנה: מזמינה מונית.
- טלי: מה למה? הם עוד שניה פה.
- דפנה: הם, כן. אנחנו לא.
- טלי: מה זאת אומרת -- אנחנו לא?
- דפנה: זאת אומרת שאני מזמינה לנו מונית ואנחנו חוזרות הביתה. נכנס לדירה, נאכיל את 'חומני' – נעשה פופקורן, ונראה האנטומיה של גריי. את רואה זאת

- בדיוק הסיבה למה אני חושבת שצריך קודם להכיר בן אדם לפני שקופצים איתו למיטה. אחרת את מוצאת את עצמך שוכבת עם מפלצת.
- טלי: מפלצת?
- דפנה: בלי לב ...
- טלי: עידו מפלצת בגלל שהוא עשה לייק לפוסט?
- דפנה: לא סתם פוסט.
- טלי: סתם פוסט!
- דפנה: איך את יכולה להגיד את זה?
- טלי: יכולה.
- דפנה: הורגים שם ילדים והשניים האלה חוגגים על זה.
- טלי: אז מה?!
- דפנה: את לא באמת אמרת את זה עכשיו.
- טלי: א-ז מה?! א-ז מ-מה? דפנה. אז הוא עשה לייק לפוסט שניר כתב. אז ניר כתב פוסט שהוא שמח ממה קורה שם.
- דפנה: הוא שמח שאנשים מתים שם!
- טלי: לא הוא לא.
- דפנה: כן הוא כן, אחרת הוא לא היה כותב את זה בפייסבוק.
- טלי: את פגשת אותו, את ראית אותו. ניר הוא אדם טוב. את דיברת איתו שלוש שעות.
- דפנה: אבל הוא שונא ערבים.
- טלי: את לא באמת יודעת את זה. ניחא את לא רוצה לשכב איתו בדיוט הראשון, אני מבינה אותך, את רוצה להכיר בן אדם, גם אז אני מבינה אותך, אבל

בגלל שטות בפייסבוק. בגלל פוסט מטומטם את מבטלת הכול? זה המדד שלך לאמת? הפייסבוק!?

דפנה: אני רוצה לעדכן אותך שיש ניסוי, אוקי, ניסוי שעשו, ניסוי מדעי! שקבע שאנחנו יותר כנים בפייסבוק מאשר אחד כלפי השני. אוקי!

טלי: על הזין שלי הניסוי דפנה, ניר ועידו הם קצינים בצבא, הם משרתים בחברון. את יודעת כמה חרא הם אוכלים בשבוע. אז אני לא יודעת מה איתך אבל אני מאמינה שיש סיכוי שהוא חזר הביתה בשישי וראה תמונות של כמה מורדים ולרגע אחד הרגיש טוב עם עצמו שהחארות האלה מחסלים אחד את השני. זה פורקן, זה אולי לא המעשה הכי מבריק בעולם אבל זה מה שזה. ובאותו רגע אני מבטיחה לך שיש סיכוי טוב שהתמונות של הנשים והילדים שם לא עברו לו בראש.

דפנה: ואולי הוא פשוט חסר לב.

טלי: את פשוט פחדנית.

דפנה: אני לא פחדנית.

טלי: את מפחדת מהצל של עצמך.

דפנה: אני לא מפחדת מכלום.

טלי: אה, לא? לפני שנה תכננו לנסוע יחד לברלין אבל את ביטלת את זה ברגע האחרון בגלל כל העניין של המהגרים באירופה.

דפנה: זה בגלל שלא בטוח שם.

טלי: וכאן בטוח? ומה עם המידברן?

דפנה: אני הייתי חולה.

טלי: את היית קצת מצוננת. את פשוט פחדת שיכניסו לך משהו למשקה ואת תמצאי את עצמך באורגיה.

דפנה: הדברים האלה קורים את יודעת!

- טלי: את לא רואה שתמיד, תמיד לפני איזה שהו אירוע גדול את פתאום מוצאת איזה תירוץ כדי לבטל אותו?
- דפנה: זה לא נכון.
- טלי: רגע, לפני שמשוהו קורה לך, את פתאום נתלית על איזה צרה ומצדיקה לעצמך למה זה לא נכון...
- דפנה: נשים וילדים מתים בסוריה. מתרחשת שם לא פחות מ-שואה. אנחנו מרחק חמש מאות מטר משם והבחורים שאנחנו יוצאים איתם שמחים מזה. אני, ברשותך, פשוט לא מעוניינת שאלו יהיו האנשים שאני מסתובבת איתם.
- טלי: לא, לא. את פשוט לא מוכנה להודות שניר מצא חן בעיניך, שאולי יש סיכוי שאת תוכלי לאהוב אותו.
- דפנה: לאהוב אדם ששמח שיש מלחמה, אין סיכוי.
- טלי: עד מתי תשחקי את המשחק הזה שכל העולם חשוב לך. יותר מזה אני אגיד לך עד מתי תשימי את כל הצרות שבעולם על פני החברות שלנו.
- דפנה: על מה את מדברת, החברות שלנו זה הדבר הכי חשוב לי.
- פאולה. טלי שותקת. הן עומדות ולא יודעות מה לעשות. שוב מופיעים אורות.**
- דפנה: החנייה פנויה...
- טלי: מה? לא היא לא – החנייה תפוסה, תפוסה אומרים לך. **(לדפנה)** מה את אומרת לו שהחנייה פנויה – **(למכונית)** היא לא פנוייה, מה שאתה שומע, אני אדבר איך שאני רוצה. **(טלי מזנקת לעבר המכונית ודפנה מחזיקה אותה)** אתה לא שומע מה אומרים לך החנייה תפוסה!!

הן נופלות למדרכה.

- דפנה: מה קרה לנו?
- טלי: לך קרה -- לי לא קרה כלום.

- דפנה: נו טלי.
- טלי: אל תעשי לי נו טלי.
- דפנה: מה את ילדה קטנה עכשיו את מפנה לי את הגב.
- טלי: חשבתי שרצית ללכת.
- דפנה: אני לא משאירה אותך כאן. במיוחד לא כאן עם האריתראים...
- טלי: את יכולה ללכת!
- פאזה.**
- דפנה: את לא הטלי שאני מכירה.
- טלי: אני לא יודעת כבר איזה טלי את מכירה.
- דפנה: זאת שויתרה למעני על עבודה כדי ללכת להפגנה, זאת שהייתה יוצאת באמצע הלילה כדי להציל איזה כלב עזוב.
- טלי: הטלי הזאת מתה.
- דפנה: אל תגידי את זה.
- טלי: מה יצא לי מכול זה? הא? מה יצא לי מכל המלחמות האלה והפוסטים הוההפגנות, והעצומות. אני בת שלושים וארבע, דפנה ואין לי כלום. לא דירה, לא בן זוג, אין לי אפילו עבודה נורמלית שאני יכולה להתגאות בה. אז יופי, יש לי לב – הידד באמת! כל המלחמות האלה 'למען המין האנושי', בשביל עולם טוב יותר 'השאירו אותי עם מציאות שבא לי להקיא ממנה. אני רוצה לדאוג לעצמי אוקי, עם כל הרצון שלי לשפר את העולם, שכחתי לבנות אחד בשבילי. ועכשיו יש לי הזדמנות לשנות את זה. ואם זה אומר להיות סגורה בעולם הקטן שלי אז זה מה שאני מתכוונת לעשות. אני רוצה לחיות את החיים שלי, בלי רגשות אשמה שטוב לי. כי גם לי מגיע שיהיה לי קצת טוב וזאת לא נראית לי בקשה כל כך גדולה! (היא בוכה) אני לא יודעת למה עידו עשה את הלייק הזה, אבל כרגע מה שמעניין אותי זה מה שאני

מרגישה אליו. הוא נחמד, הוא ג'נטלמן, הוא קשוח כזה כמו שאני אוהבת, והוא שמח לראות אותי כשאני מול העיניים שלו. הוא רוצה אותי אוקי? הוא משהו שאני יכולה לגעת בו, והוא יכול לגעת בי, הוא קיים, הוא מוחשי. בניגוד לכל השאר שהם לא יותר מתמונה שטוחה במחשב.

דפנה נותנת לטלי טישו מהתיק שלה.

דפנה: אתן לא יכולות לברוח מהמציאות, בנות, היא תמיד תנצח אתכן לא משנה לאן תפנו --

טלי: ... אתן רק יכולות לבחור להתמודד מולה טוב יותר. וואו מאיפה הבאת את זה עכשיו?

דפנה: מילותיה החכמות של עדנה המכשפה.

טלי: לאן הגענו אם את מצטטת את המורה שלנו מכיתה ט'?

פאוחה. צלצל סמס.

דפנה: דקה והם פה.

פאוחה.

טלי: את יכולה ללכת אם את רוצה...

דפנה: אני לא מתכוונת להשאיר אותך לבד.

טלי: זה בסדר. אני לא רוצה שתעשי משהו שאת לא רוצה לעשות. אני אפגוש אותך בדירה.

דפנה: בטוחה?

טלי: בטוחה.

דפנה: את תסדרי?

טלי: אני אסתדר. אגיד להם שלא הרגשת טוב או משהו כזה.

דפנה: טוב... רק תזהרי מהאריתראים --

דפנה מחזירה לה את הקונדום ויוצאת מהבמה. טלי נשאר לבד, אורות מסנוורים אותה מלווים בצפירות. דפנה מופיעה לידה נחושה. היא מסתכלת לעבר האורות.

טלי: **(נבהלת)** מה שכחת?

דפנה: לא שכחתי כלום. חשבתי שעם עוד קצת אלכוהול ושעה שיחה אני יכולה לשכנע אותם להתחרט על היום שהם העלו את הפוסט הזה. אם אני לא יכולה לשנות את העולם אז לפחות אני אשנה שני קצינים.

פאזה

טלי: שונאת אותך

דפנה: גם אני אותך .

האורות של המכונית מסנוורים אותם והם מחייכות חיוך עדין ומנופפות להם לשלום.

סוף